
NOVÁ HROZBA
ANDREAS SUCHANEK
ŠEPTAJÍCÍ LES
VE SPÁRECH ČARODĚJKY

ŠEPTAJÍCÍ LES

ANDREAS SUCHANEK

ŠEPTAJÍCÍ LES

SVAZEK II

NOVÁ HROZBA

DÍL TŘETÍ

VE SPÁRECH ČARODĚJKY

přeložila Markéta Bartoš Tautrmanová

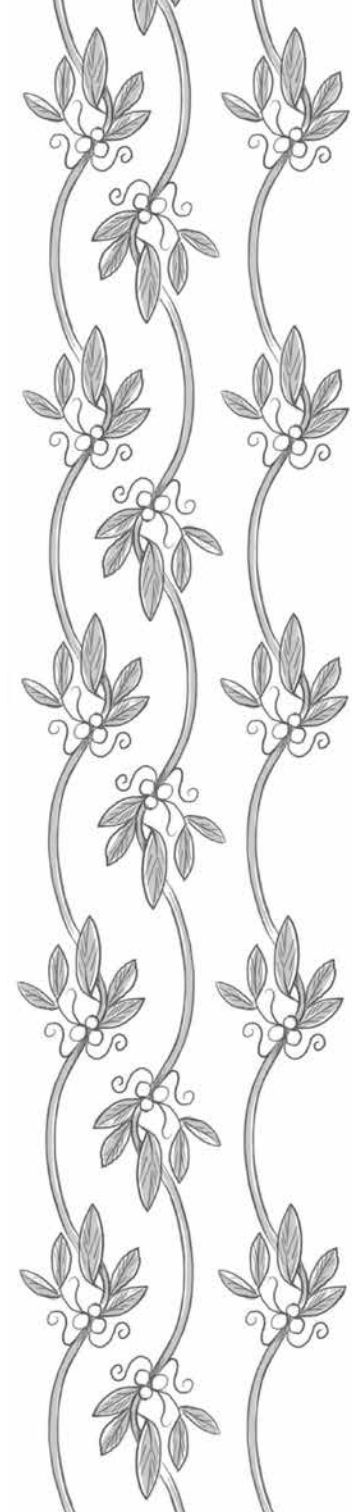

Flüsterwald – In den Fängen der Zauberin (Vol. 7)
by Andreas Suchanek, ill. By
© Ueberreuter Verlag GmbH, Berlin, 2024
Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D – 69469 Weinheim

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Markéta Bartoš Tautrmanová, 2026
Cover and Illustrations © Timo Grubing, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-6563-8 (pdf)

Lukáš (člověk)

* knihomol a dobrodruh
* musí si zvyknout v novém městě
* jeho rodina nemá o Šeptajícím lese nebo o kouzlech ani ponětí

Ella (člověk)

* nic ji nezastaví
* nade vše miluje svého dědečka
* hodně se toho naučila v dramatickém kroužku

Štěstěnka (víla)

* *ráda kouzlí (což ne vždy vyjde podle plánu)*
* *cítí se v internátu opuštěná*
* *a proto často podniká (zakázané) výpravy*

Rani (Menok)

* *mladý autor, zkoumá lidi*
* *rád si zahrává se svým životem a je*
* *závislý na čokoládě*

Pančí (kočka)

* *jmenuje se celým jménem Pedora Ulinda Naftet ze Šibalky*
* *strážkyně Štěstěnky*
* *má nervy z oceli*

Předmluva

Vír uchvátil Ellu a unášel ji s sebou pryč. Ještě před chvílí stála na nástupišti mrkací dráhy vedoucí do vzdálených lesů, ale nyní už opustila Šeptající les.

Přišla sem v sobotu odpoledne sama, hned druhý den poté, co se s Lukášem vrátili z dobrodružství v Kočičím lese. Tajuplné náznaky kočičí věštkyně jí nešly z hlavy. Co jen s ostatními přehlédla? A pak udeřila čarodějka ze zálohy. Přesně v okamžiku, kdy Ella rozlouskla hádanku a pochopila souvislosti. Právě jí došlo, která z lesních duší má být vstupní branou pro útočníky.

Bylo však příliš pozdě.

O tuhle informaci se totiž nemohl vůbec s nikým podělit. Byla unášena spojením do vzdálených

Šeptajících lesů – jako korek v divoké řece. Pak se znenadání průchod zastavil. Na vteřinu zůstala viset mezi lesy. Obvykle se cestování mrkací drahou v druhé polovině proměnilo a odpovídajícím způsobem se přizpůsobilo zvláštnostem cílového lesa.

V průběhu cestování do Kočičího lesa se mrkací dráha změnila v kočičí dráhy.

A tady?

Jak pokračovala v cestě, Elle bylo teplo a cítila se blaženě. Zívla si a na krátkou chvíli usnula. Dokud nedorazila do vzdáleného Šeptajícího lesa. Prudkým nárazem přistála na zemi. Dříve než stačila přijít k sobě, se jí zmocnila magie a přenesla ji jinam. Škubnutí, které ji při konečném příjezdu do cíle očekávalo, zahnalo poslední zbytky spánku.

Před ní stál naštvaně se tvářící kluk.

Strhl na sebe veškerou její pozornost, a proto si nevšimla rány, která přišla zprava. Zasáhla ji a srazila k zemi.

Podivné ráno

Lukáš

Lukáš znuděně a unaveně zíral směrem k tabuli, na kterou pan Kombit maloval křídou diagramy. Hodiny informatiky jej obvykle bavily, dneska ale bylo všechno jinak.

Jednak s ním od včerejška Ella přestala komunikovat, což jí vůbec nebylo podobné – neodpovídala na jeho zprávy a nezvedala mobil. A on sám přišel dnes do školy bohužel pozdě a neměl příležitost počkat na ni na chodbě. A jednak si pan Kombit zrovna v dnešní hodině usmyslel, že jim přiblíží teorii jednoduchých strukturovaných diagramů, přičemž se nesměly zapnout počítače.

Lukáš by nařízení tak rád porušil, aby mohl napsat Elle e-mail, ale poslední akce tohoto typu mu vykoledovala dramatický kroužek na celý školní rok. Bůhví, co by si vymyslela zástupkyně rektora Abeniová, kdyby tentokrát o jeho trestu rozhodovala ona. Ředitel Arnold se mezitím stal zosobněním laskavosti, z něho by si Lukáš těžkou hlavu nedělal.

„A proto se to nazývá? No, ví to někdo?“ zeptal se pan Kombit.

Lukáš cítil, jak se učitelův pátravý pohled přesunul na něho.

A skutečně pronesl: „Lukáši?“

Odpověď by zcela určitě znal, ale bohužel neznal otázku. Díval se na čáry nakreslené křídou na tabuli a pokoušel se z nich odvodit probíranou problematiku. Pana Kombita, který se na něho díval s nadějí, nechtěl zklamat. Protože Lukáš v hodinách informatiky na rozdíl od svých spolužaček a spolužáků vždycky dokázal odpovědět.

Naštěstí se přesně v tom okamžiku ozvalo energické zaklepání na dveře. Krátce nato strčila dovnitř hlavu zástupkyně rektora Abeniová. Její udržované černé lokny se jako vždy leskly a zároveň jí zlehka splývaly kolem obličeje. Na sobě měla modrou pouzdrovou sukni a k tomu sladěné safírové náušnice.

„Omlouvám se za vyrušení, pane kolego, ale musím vám na chvíli unést Lukáše.“ Žáka vybídla pokynutím ruky.

Bylo štěstím, že Lukášovy reflexy byly vytrénované četnými dobrodružstvími v Šeptajícím lese, takže na zástupkyni rektora zíral s otevřenou pusou pouze pět vteřin. Když se následně vydal na cestu směrem ke dveřím, přemýšlel, jestli náhodou omylem neprovedl nějaký průšvih. Ale ne, nic ho nenapadalo.

„Dobré ráno!“

„Dobré ráno, Lukáši!“ Paní Abeniová za ním zavřela dveře. „Půjdeme rovnou do mé kanceláře. A nemusíš mít obavy, nic špatného jsi neprovedl.“

Zástupkyně pospíchala do kanceláře. Lukáš ji následoval tak rychle, jak jen mohl. To, co řekla, v něm vzbudilo zvědavost. Jestliže tady nejde o něho, tak co se potom děje?

Poté, co měl Lukáš pocit, že právě dosprintoval, otevřela zástupkyně rektora Abeniová dveře od své kanceláře. Lukáš vstoupil a s úžasem zíral na ředitele Arnolda, který držel za ruku a neutěšoval nikoho jiného než Ellinu mámu! A ona mu jeho útěchu oplácela.

„To je tak strašné,“ pronesl ředitel se slzami v očích. „Soucítím s vámi.“

Jednoznačně mluvil pravdu.

„My to už zvládneme," řekla paní Simbachová ochraptělým hlasem a poplácala ho po ruce. „Ella je určitě v pořádku." Ta poslední slova pronesla váhavě a spíš zněla, jako kdyby chtěla přesvědčit samu sebe.

„Co je s Ellou?!" vyhrkl Lukáš.

Od chvíle, co stínové dvojče už nebylo ředitelovou součástí, se z pana Arnolda stal nadmíru přátelský a emotivní člověk. To se týkalo i jeho soucitu.

„Tvoje kamarádka zmizela," prohlásila zástupkyně rektora Abeniová. „Podle tvého překvapeného výrazu usuzuji, že je to i pro tebe novinka."

„Od včerejška mi neodpovídala na zprávy," odpověděl Lukáš. „Chtěl jsem se jí o přestávce zeptat, co se děje."

Paní Simbachová vstala a přistoupila k němu. „Lukáši, kdy jsi viděl Ellu naposledy?"

Polkl. Pravda by zněla následovně: „V noci z pátku na sobotu, když jsme použili Ellinu magii mrkací dráhy a moji magii pečeti, abychom odcestovali do Kočičího lesa. V něm zlá čarodějka proměnila všechny kočky v kámen a s pomocí čerpacího zařízení vysává magii z veškerých Šeptajících lesů pomocí spojení mrkací dráhy. My jsme však zničili její Klíč klíčů a tím jsme přerušili spojení se vzdálenými lesy. Z toho důvodu dokáže použít čerpací zařízení jen v *jednom* lese. Dalším krokem bude, že zničíme to zařízení, a pak bude zas všechno dobrý."

To však sotva mohl Lukáš dospělým říct. Měli by ho za blázna. Kromě toho by jim musel povyprávět o tajné místnosti na půdě a šeptajícím prášku, s jehož pomocí se magičtí obyvatelé Šeptajícího lesa teprve stanou viditelnými i pro lidské oko.

Proto rychle řekl: „Byli jsme se v pátek večer projít," a pověděl jim, že od té doby o Elle už neslyšel.

Rozhostilo se ticho a neklid v pohledu paní Simbachové vzrostl. Ředitel Arnold zatroubil do kapesníku.

„Zavolám na policii," rozhodla nakonec paní Abeniová. „Lukáši, vrať se prosím zpátky do třídy."

„Nedělej si žádné starosti," dodala paní Simbachová s útěchou směrem k Lukášovi, i když její začervenalé oči vyjadřovaly pravý opak, „Ellu najdeme a všechno bude v pořádku."

Lukáš měl pocit, že se ho pokouší uklidnit, sama si však malovala pravdu v těch nejhorších barvách. S nejistým úsměvem opatrně přikývl a opustil kancelář se svěšenými rameny, zatímco dospělí horlivě diskutovali a zástupkyně rektora sáhla po telefonním sluchátku na psacím stole.

Jakmile se Lukáš dostal z dohledu sekretářky, rozeběhl se. Udýchaný dorazil do třídy, kde hodina informatiky právě končila. Pospíchal ke svému místu, sbalil si batoh a už zase vystřelil ze třídy ven. V rozvrhu ho čekala ještě hodina češtiny (kterou měl moc

rád) a po ní následoval dramatický kroužek. Dnes však nedokázal jen tak v klidu sedět v lavici a čekat, až konečně bude smět jít domů. Ella byla v nebezpečí, to bylo jasné. Něco se muselo stát, přinejmenším se mu ještě v sobotu snažila několikrát dovolat.

Protože ale hrál se svou mámou, tátou, malou sestrou a tetou Štěpánou deskové hry, mobil jí nezvedal. Teď si dělal výčitky.

V případě, že by se Ella nacházela v Šeptajícím lese, by ani nebylo možné zaměřit její polohu přes mobilní telefon. Mezi špičkami magických stromů se technika chovala naprosto nevyzpytatelně.

Lukáš sebral všechny síly a po dvacetiminutovém sprintu dorazil k panskému domu na okraji Zimoskalky. Líza byla ještě ve škole, stejně tak jako táta, který byl učitelem. A protože máma dnes poprvé bude vyučovat meditaci, nemusel být Lukáš opatrný. Nikdo se nebude pozastavovat nad tím, že je tak brzy zpátky.

Strčil klíč do zámku a zprudka otevřel domovní dveře. Tenisky si nechal rovnou na nohách, otočil se ke schodišti a pádil po schodech nahoru.

Musí co nejrychleji otevřít tajné dveře za regálem s knihami, vyběhnout na půdu a odtamtud se pomocí portálových hodin dostat do Šeptajícího lesa. Obyvatelé sice všichni ještě spí – neboť přes den je jejich čas spánku, zatímco v noci jsou vzhůru –, ale

profesor von Thun určitě už pracuje ve své dílně. A srdce lesa by také mohlo pomoct. A…

„Lukáši?“ Teta Štěpána se na něho ohromeně podívala. „Co tu děláš?“

Seděla na široké lavici u okna, s knihou v ruce.

Lukáš na tetu úplně zapomněl. Jak se teď kolem ní dostane na tajnou půdu?

Kde je Ella?

Lukáš

„Dělám si starosti o kamarádku."

Lukáš se rozhodl říct tetě pravdu – přinejmenším částečnou. Samozřejmě jí nebude nic vyprávět o Šeptajícím lese. A tak tetě pověděl, že Ella zmizela.

„Doufejme, že se to rychle objasní. Stěží si dokážu představit, že by se tady v Zimoskalce mohlo stát něco zlého."

Teta Štěpána byla zabalená do deky a zavřela knížku o výživě, kterou si četla. Tady v domě na sobě neměla kozačky ke kolenům a dlouhý kabát. Místo toho byla oblečená do pohodlných džínů a bílého svetru. Na podlaze stál šálek čaje, ze

kterého se kouřilo. Vymotala se z pokrývky a odložila ji stranou. Poté, co si vydatně protáhla celé tělo, vstala.

„Víš ty co? Uvařím ti taky čaj. Možná nás společně napadne, kam se Ella mohla podít."

O tom měl Lukáš celkem přesnou představu.

„Dobrý nápad," pronesl přesto souhlasně a horlivě přikývl.

Od svého příjezdu se teta Štěpána přes den zdržovala většinou v obývacím pokoji, zatímco v noci spala v Lukášově pokoji. V domě bohužel neměli místnost pro hosty. Údajně chtěla zůstat dva nebo tři týdny, což zřejmě záviselo na tom, jak dobře si bude rozumět s Lukášovou mamkou a jestli se spolu znovu nepohádají.

Lukáš počkal, až se ozve zavrzání schodů. Samozřejmě nemohl jen tak pít čaj a v klidu spekulovat s tetou Štěpánou o tom, kde se Ella nachází. Hbitě zatáhl za falešnou knihu v regálu s knihami, která spouštěla mechanismus tajných dveří a vyklopila tak část regálu směrem ven. Za ní se nacházely schody směrem vzhůru. Jedním rychlým pohybem na ně skočil, zavřel tajný vchod a pospíchal nahoru. Teta Štěpána se bude určitě divit, kde vězí, a pak jí snad dojde, že se vydal Ellu hledat sám. Bylo mu to samozřejmě líto, že prostě jen tak zmizel, ale takhle dokáže Elle pomoct nejrychleji.

Na půdě vklouzl do svého oblečení určeného na dobrodružné výpravy – do zateplených tenisek, náhradní mikiny s kapucí a silné zimní bundy. K tomu si vzal batoh s obvyklým vybavením. Zatímco si ho ještě pevně utahoval, nastavil ručičky tajných stojacích hodin na za pět minut dvanáct. Vytvořilo se portálové spojení. Lukáš se posypal šeptajícím práškem a skočil do barevného víru stojacích hodin.

O jedno mrknutí oka později stál v domku na stromě nacházejícím se v magickém Šeptajícím lese.

„Co se stalo?“ přivítala ho roztěkaná Štěstěnka, aniž by ho pozdravila.

Víla stěží dosahovala délky předloktí a za každého počasí měla na sobě šaty. V teple ji trvale udržoval její magický vílí prach.

„Jak jsi věděla, že přijdu?“ zeptal se Lukáš překvapeně.

Zdvihla do výšky své pravé zápěstí s tetováním. Označovalo Lukáše, Ellu, Štěstěnku, Raniho a Panči jako ochránce lesa a spojovalo je mezi sebou. Tetování se skládalo z kruhu, na kterém byl každý z nich znázorněn symbolem. S jeho pomocí je dokázalo kontaktovat i srdce lesa.

„Dokázala jsem přes tetování vycítit tvůj strach,“ vysvětlila. „Proto jsem se uprostřed dne vyplížila z internátu, zatímco všichni ostatní spí.“

„Princezno, ty bys měla také spát," přihlásila se Panči o slovo. Kočka, jejímž úkolem bylo Štěstěnku chránit, se od jejího boku nikdy nehnula na krok.

Náhle se ozvalo zachrápání. Přicházelo z nahromaděných polštářů, kde obvykle lehávala Panči. Lukáš zahlédl hnědý kožíšek vykukující mezi barevnými polštáři.

„To je Rani?" zeptal se.

Štěstěnka horlivě přikývla. „Když jsem vycítila tvůj strach, tak jsem se teleportovala k němu do obydlí. Bylo to tam pěkně natěsno a nechybělo moc a přistála bych u Pery. Rani se mnou nejdřív nechtěl, pak jsem mu však slíbila čokoládu – jakmile to dobrodružství zvládneme."

Rani byl roztomilé zvířátko, bohužel ale i značně okouzlený sám sebou. Sahal Lukášovi tak akorát ke kolenům, vypadal jako kříženec mezi bobrem a křečkem (což se mu nesmělo říct, protože křečky neměl rád) a jeho ocas měl tvar packy. Čokoládu mohl dostat přirozeně teprve až po jejich dobrodružné výpravě, protože jinak okamžitě usnul.

„Je asi opravdu hodně unavený," mínil Lukáš při pohledu na horu polštářů.

Štěstěnka zakašlala. „Víš, Lukáši, má právě fázi spánku."

Panči se při těch slovech ťukla packou do čela a budila dojem, jako kdyby je čekalo něco strašlivého.

„To je jedno, musíme okamžitě do srdcového hradu. Ella zmizela," vyhrkl Lukáš. „Určitě si ještě pamatujete, jak jí kočka věštkyně v Kočičím lese řekla, že čarodějčin pohled se zaměří na ni."

„Myslíš, že se jí něco stalo?" vydechla Štěstěnka s vykulenýma očima.

„Ella by nikdy prostě jen tak nezmizela."

Víla se dotkla svého tetování na ruce a zavřela oči. „Nedokážu ji vycítit."

„Možná ji najde srdce lesa." Lukáš se obrátil k polštářům. „Vzbudíme Raniho a přeneseme se mrkací dráhou do srdcového hradu."

„Počkej!" stihla ještě Štěstěnka zvolat.

Lukáš si však o Ellu dělal příliš mnoho starostí, než aby zbytečně plýtval časem. Polštáře, mezi nimiž spal Menok stočený do klubíčka jako miminko, odtáhl stranou.

„Rani," pronesl Lukáš laskavě. „Vzbuď se!"

Menok zamrkal. „Lukáši?" Rani se napřímil a poškrábal se ocáskovou packou na hlavě. „Lukáši!" Chundelatá tvář s boubelatým čumákem se rozzářila. „Vypadáš legračně." Natáhl obě přední tlapky dopředu, roztáhl jimi Lukášovy rty i zuby od sebe a nahlédl mu do úst. „Vždycky mě zajímalo, jak to uvnitř vypadá. Hi hi."

„Cho to de uáš?" zeptal se ho Lukáš s otevřenou pusou.

Štěstěnka zasténala. „Má přece svoje období záchvatů puberty. Vzpomínáš si… ten u-h-e-r."

Víla se pokusila slovo *uher* vyslovit s co nejvíce pauzami mezi písmeny, tak aby tomu Rani nerozuměl. Naposledy už jen samotný náznak, že by mohl nějaký uher mít, vedl k poklesu jeho nálady. Štěstěnka vysvětlila Lukášovi, že Menokové jsou v průběhu záchvatů puberty vystaveni náhlým citovým výkyvům. Jednou jsou to záchvaty žbrblání, pak zas veselí, jindy hrdinství a potom zas převládá záchvat trvalé únavy.

Dříve než stihl Lukáš na tuhle informaci zareagovat, vymrštila se Raniho ocásková packa. Popadla Lukášův jazyk a zatahala za něj. „Jak daleko se dá vytáhnout?" Zahihňal se.

Lukáš se Menokovi vymanil a ustoupil o krok vzad. „Je to teď záchvat drzosti?"

„Ne, záchvat žertování," vysvětlila Štěstěnka. „Bude si z nás celou dobu utahovat a všechno mu bude připadat legrační."

„No skvělý, zrovna teď. To je jedno, musíme do srdcového hradu."

„Ach ano!" zvolal Rani. „Srdce vždy tak legračně září."

Vystřelil ke dveřím v domku na stromě, otevřel je a už byl na cestě dolů, zatímco se Lukáš, Štěstěnka a Panči dívali za ním.

„No jo, mohlo by to být asi ještě horší," zamumlal Lukáš.

„To ano," souhlasila Štěstěnka. „Počkej, až slízneš jeho záchvat špatné nálady. Nebo záchvat hrdinství, to na něho budeme muset dát opravdu dobrý pozor. Protože to se klidně postaví proti míčku z pitčingu, který se na něho bude řítit."

Panči, Štěstěnka a Lukáš pospíchali po schodech dolů za Ranim k mrkací dráze. Cestou Štěstěnka rozhodila nad Lukášem vílí prach, načež se mu zašpičatily uši.

Vždycky mu přičarovala vílí uši, aby v Šeptajícím lese nikdo nepoznal, že je člověk. Vnímal to však jen okrajově, tak moc si na to už zvykl. V myšlenkách byl u Elly. Musejí ji najít co nejrychleji. Srdce bude určitě znát odpověď.

Když dorazili dolů, Menok z kolemstojících stolů a židlí postavil celkem vratkou hromadu, vyšplhal na ni a pokoušel se teď pošimrat magickou mrkací kouli visící u stropu.

„Rani, přestaň!" zvolala Štěstěnka.

„Ale trocha smíchu udělá mrkací dráze dobře," odvětil Menok.

Bohužel se tím vychýlil tak, až se celá konstrukce převrhla.

Štěstěnka rozvířila vílí prach a zachytila Raniho ve vzduchu. Kusy nábytku zarachotily a zřítily se

s lomozem k zemi. Menok třepetal svými předními tlapkami. „Jsem létající Menok!“

„Možná je to přece jen horší, než jsem si myslel,“ připustil Lukáš.

Přesto se postavil na nástupiště mrkací dráhy.

Štěstěnka nastavila cíl cesty, nechala Raniho, aby se pomocí magie dál vznášel, a mrkla.

Cesta do srdcového hradu proběhla bez dalších incidentů.

Co jim však srdce odhalí, Lukášem vnitřně otřese.

V zajetí

Ella

„Taky jsi ji nemusela udeřit tak silně.“ Jak Ella pomalu zase přicházela k sobě, slyšela hlas nějakého kluka.

Zamrkala. „Auvajs.“

„Je vzhůru!“ U zdi stála dívka se založenýma rukama. Zlostně se obrátila k Elle. „A teď nám vysvětli, co tady děláš. Spolupracuješ s kočkami?“

„S kočkami? Cože? Ne…“ mumlala Ella, která byla z té rány ještě trochu omráčená. Pomalu se vzchopila. „Zlá čarodějka mě unesla a najednou jsem se ocitla tady. A kde přesně to jsme, když už jsme u toho?“

Ella bloudila pohledem po okolí a pokoušela se zorientovat. Stála v kamenné cele podobající se hladomorně. Nebyly tu žádné dveře, místo nich jen velké okno nabízející výhled do husté zeleně.

„Chráněno proti magii," prohodila dívka, která sledovala její pohled a po Ellině odpovědi vypadala, že je klidnější. „Nezničitelné." Měla na sobě úzké džíny a top bez rukávů. Kolem krku jí visel řetízek z pestrobarevných dřevěných kuliček, vlasy jí v hnědých loknách spadaly až po ramena. „Jsem Zoe." Působila jako bouře, které nechybělo moc k tomu, aby propukla v plné síle.

„Ella."

Chlapec stál opodál. Tmavé vlasy měl střižené do módního účesu – krátké po stranách, dlouhé nahoře na hlavě.

Byl oblečený do ošoupaných džínů, trička s tkaničkami u límce a tenisek. Levé zápěstí mu zdobil kožený náramek, do kterého byly zapleteny dřevěné perly. „Jsem Noah." Budil dojem kamene v potoce, s nímž si pohrává proud vody, ale jeho to nechává klidným.

„Můj bratr." Zoe kývla hlavou jeho směrem.

„Adoptivní," doplnil Noah. „V srdci jsme rodina, ale mnou proudí krev mých předků, kteří od počátku obývají australský kontinent. Mé skutečné jméno je Djalu."

Ella se domnívala, že už se nachází v australském Šeptajícím lese. Proroctví kočky věštkyně, která udělala narážku na velkou skálu, ji přivedlo na myšlenku na Ayers Rock nebo také Uluru, jak je nazývána původními obyvateli – mohutná červená hora, díky které je mimo jiné Austrálie známá. „Já pocházím ze Šeptajícího lesa v Čechách," vysvětlila Ella.

Vzpomněla si na to, že v hodinách zeměpisu probírali i Austrálii. Časový posun činil něco mezi devíti a deseti hodinami. Její pojem o čase byl naprosto zmatený. Za okny nastal večer, v Čechách muselo být tedy ještě ráno nebo brzké dopoledne.

„Jste také zajatci?" usoudila Ella při pohledu na hladomornu. „Proto jsi mě udeřila?"

Zoe našpulila rty. „Je mi to líto. Myslela jsem, že pracuješ pro čarodějku a jsi ta kočka s tím naježeným kožichem, co nás čas od času neustále kontroluje."

„Chlupáč?!" vylétlo Elle z úst.

S vůdcem kočičích útočníků už se seznámila, dokonce už proti němu a jeho armádě bojovala. Mezitím se však dozvěděla, že zlé kočky jsou ve skutečnosti přeměněná stvoření Šeptajícího lesa, která už neznají svůj původ a prodělala změnu bytosti. Měl to na svědomí nebezpečný nápoj. A přesně to všechno Ella pověděla oběma sourozencům. Také jim povyprávěla o deaktivování mrkací dráhy do

vzdálených lesů a o zmizení magie v jejich Šeptajícím lese.

„U nás to začalo stejně," prohlásila Zoe. „Nejprve zeslábly účinky magických nápojů, pak nefungovala kouzla a nakonec…" Sklopila oči k zemi.

Ella věděla, co se pak stalo, dala však oběma čas.

„Zkameněla první stvoření našeho Šeptajícího lesa," vysvětlil Noah. „Ta, která byla nejvíce spojena s magií. Náhle žádnou magii neměla a to je proměnilo v kámen." Luskl prsty.

„Prostě jen tak. A teď se to děje čím dál tím rychleji."

Ella sourozencům pověděla, že čarodějka pomocí čerpacího zařízení odsává magii ze Šeptajících lesů. A že čerpací zařízení postavili před dávnou dobou inženýři mrkací dráhy, aby stvořili úplně nový Šeptající les, a to Kočičí. Čarodějka naopak přístroj pomocí magie proměnila tak, že dokáže magii nasát do sebe. A dokud bylo čerpací zařízení připojeno na mrkací dráhu do vzdálených lesů, tak mohlo z veškerých Šeptajících lesů magii odsávat.

„My u nás používáme k cestování stezky snění," vysvětloval Noah. „Posadíš se mezi polštáře a po krátkém snu jsi v cíli."

Tak proto Ella usnula uprostřed průchodu. V určitém okamžiku se spojení mrkací dráhy proměnilo ve stezku snění.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Šeptající les: Ve spárech čarodějky**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.